

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **Öröklött árnyékok**

1. Öröklött árnyékok

DITKE (Csőrsz Edit)

L656 halk fémes csikorgással tűnt el a folyosó kanyarulatában. Alinda még mindig a sínpálya irányába bámult, ujjai fehéredtek a műanyag asztal szélén.

– Már nem lát vissza – suttogta János, ahogy közelebb lépett hozzájuk, feszült tekintettel pásztázva az árnyékos szektort. – Hagyjátok abba. Az optikák mindent rögzítenek.

– Kétszáz éve rögzítenek mindent – mondta a nagymama csendesen, lemondóan. – 2050 óta. Apám még emlékezett a régi kinti szélre. Mi már csak ezt a száraz, szűrt levegőt örököltük.

– Bántani fogják – suttogta Alinda remegő hangon. – Ha észreveszik... ha az algoritmus észleli...

– A gépek nem bántanak, Alinda – szólt közbe János szigorúan, bár a szemeiben félelem bujkált. – A gép végrehajt. Mi vagyunk a rendszer üzemanyaga 2050 óta. Nem engedhetjük meg magunknak ezeket a gondolatokat. Megölnek.

– Nem volt ez mindig így – hajolt közelebb a nagymama, hangja alig volt több egy fojtott sóhajnál. – A dédszüleim még szabadon választottak. Amikor az első bunkerajtók bezáródtak a 2050-es években, a szüleik azt hitték, csak hetekre jönnek le. Aztán eltelt százhetven év, és a csőrendszer lett a világunk.

– Most a pedál a világunk – vágta rá János röviden. – A váltás ötszáz kalóriát követel. Vissza kell mennünk a fülkébe.

Alinda felállt, de a szeme sarkából még egyszer visszanézett a hűvös csövekre, ahol L656 elgördült. A kolónia szürke fala nem rejtett reményt, csak az öröklött fogság néma monotóniáját.